

cum in negotiatione proprie sumpta, seu mercatura. Hac enim proculdubio est Clericis, & Monachis prohibita, si fiat ad lucrum, cap. Fornicari, & per totum, 88. dist. Secus si ex causa necessitatis, ut hic notat glof. 1. & glof. praedicta in Summa, 1. 4. q. 3. In hoc tamen adverte, quia si Clericus vel Monachus possit sibi victum quaerere artificio, non liceret ei mercaturam exercere, cessante scilicet necessitate; sed deberet potius propriis manibus laborare, ut cap. Clericus victum, & cap. seq. 91. dist. & c. Nunquam, de consecr. dist. 5. & est ex mente D. Thomae in 2. 2. q. 187. art. 3.

Artificium vero esse Clericis, & Monachis permittum etiam lucri causa non obscure sentit hic Innoc. in prime. in verb. Licit, ubi limitat hanc prohibitionem dicens, Nisi lucrum proveniat ex opere, vel re facta: & cum sequuntur Abb. Antiqui in prime, & Cardinal. n. 1.

Verum Abbas Siculus hic in prima questione n. 1. vers. Quoniam, intelligit, & bene dictum Innocentii, quando clericus operatur propter lucrum suadente necessitate, ita ut ultimus finis non sit lucrari, sed necessitati proficere: alius non debet Clericus, vel Monachus solius lucri causa artificium exercere: 3 quod secundum eum videtur probare textus, si recte ponderetur in d. cap. 1. vers. Nec istum negotium, supra eod. Et in hunc sensum intelligit praeterea glossam, quae 4. in Summa, dum ait, in causa necessitatis permittum esse clericis negotiari: scilicet artificium exercendo, & propriis manibus operando: & sequitur Redoanus de spoliis, q. 2. n. 45.

Ego autem sequutus Beatum Thomam in 2. 2. q. 187. d. art. 3. A Clerico Clericis, & Monachis licitum esse artificium ad victum parandum, ad otium fugiendum, ad concupiscentiam refranandam, & ad eleemosynas faciendas, dum tamen non sordide exerceatur, propter ea, quae habentur in Clement. 1. de vit. & honest. cler. Sed si exerceatur ad merum lucrum, censeo non esse licitum, ut plene probavi in dict. cap. 1. in 6. not. & num. 46. cum pluribus seq. sup. eod. ubi videas. Et praeter alios ibi allegatos hoc sentit Feder. de Senis in praedict. conf. 207. num. 3. ubi admittit clericis, & religiosis non esse licitum artificium, nisi quando propria facultate non suppetunt, ex notatis. 14. q. 3. in fine Summa.

Tertio nota ex secunda parte textus differentia inter Clericos, & Monachos: nam Clerici possunt aliorum possessiones conducere: quod intellige urgente necessitate, ut dixi satis in cap. 1. n. 6. 29. & 43. supra eodem: Monachi autem minime, quia nomine proprio possidere non possunt, cap. Non licet, 12. q. 1. cum similibus. Nomine tamen monasterii prohibentur conducere praedia aliena, si propria non sufficiant; & propterea textus dum prohibet negotiationem in primo dicto, loquitur de Clericis, & Monachis: sed in secundo dicto ubi prohibet conductionem, loquitur de Monachis tantum, inueniens per hoc conductionem clericis indigentibus non esse interdictam, cum propriis eis liceat possidere: & ita hic declarat Innocentius in ver. Sua, Hostien. in ver. Nominis, Burr. n. 6. & alii communiter.

Ultimo nota quod habetur in tertio dicto, videlicet laicos non posse ad firmam habere ecclesias ipsas, seu illarum administrationem. Unde, nec decimas, vel obventiones possunt eis locari ut c

vestras, supra de locat. & cap. Querelam, infra, Ne Praes. vices suas, Hostien. hic in fin. Sed bona temporalia, vel mola Ecclesiae, & fructus decimarum bene possunt laici locari, d. cap. Vestras, & hic per Butr. num. 6. & Abb. num. 2. vers. Temporalia. Instante tamen necessitate possent fieri concessio laicis, etiam quoad ecclesiam, non quidem ut ipsam regant, sed ut per alios gubernandam procurant, ut firmat Io. Andr. in cap. Ex ratione, num. 1. supra de stat. & qualitat. quem sequitur Abbas d. n. 2. vers. Instante.

Ne Clerici, vel Monachi.

Cap. Relatum.

S Y M M A R I U M.

- 1 Monachi incorrigibiles de monasterio sunt expellendi, & monasterium reformari debet de Fratibus alterius Ordinis, si de Monachis eiusdem Ordinis reformari non potest.
- 2 Exemplum malum Monachorum est contagiosum, & alios inficit.
- 3 Maxime si proveniat a Praelato.
- 4 Regula est in praecipuo.
- 5 Declaratur.
- 6 Monasterium reformari debet de Monachis eiusdem, vel alterius ordinis, nec transferri debet ad clericos saeculares, nisi de defectum regularium.
- 7 Declaratur, n. 8.
- 8 Ecclesia saecularis potest ab Episcopo fieri regularis, sed non e converso, nisi discretis regularibus.
- 9 Conventus parvi status transferri possunt ad clericos saeculares, nec servandi sunt gradus cap. Inter quatuor, de relig. domib.
- 10 Conventus, in quibus alii non potest competens numerus religiosorum, sunt inopaces reformationis, si de eorum obrectum remissionem, & num. 12. & num. 28.
- 11 Sive ob aeris intemperiem.
- 12 Sive ob infestationem pravorum hominum.
- 13 Conventus parvi, circumscripti exemptionibus, reduci possunt ad statum saecularem auctoritate Episcopi.
- 14 Ioannis Maburni invocata in parvos prioratus.
- 15 Generales Ordinum cur abstinuerint a dimissione parvarum conventuum, & n. seqq.
- 16 Bona suppressorum conventuum cur non poterint applicari maioribus monasteriis alibi existentibus: ibidem vers. Vel demum quia, & n. 20.
- 17 Conventus parvi ab Innocentio X. suppressi in tota Italia, & insula adiacentibus, & n. 30.
- 18 Et bona ipsorum applicata pps usum in eisdem locis, ubi conventus existunt, & n. 40.
- 19 Papa potest applicare bona parvarum conventuum suppressorum alii pps usum, etiam de potestate Ordinaria, & n. 30.
- 20 Monasteria ad quid fundata, & dotata.
- 21 Papa de potestate ordinaria non potest fundationibus monasteriorum derogare, & voluntates commutare.
- 22 Nec testamentum, vel contractum, aut aliam piam dispositionem rescindere.
- 23 Declaratur, n. 30.
- 24 Privilegium ex causa onerosa transit in contractum, qui a Principe revocari non potest.

Papa

- 25 Papa non est proprie Dominus bonorum Ecclesiae.
- 26 Contrarium, & n. seq. vsq. ad n. 36.
- 27 Papa non potest contra aliam Ecclesiam praescribere & cur.
- 28 Papa habet plenitudinem potestatis singulariter, & universaliter in omnibus Ecclesiis.
- 29 Potest res, & bona omnia Ecclesiarum orbis administrare, & dispendere pro libito voluntatis, & n. seqq. vsq. ad n. 36.
- 30 Et facere Monachum testabilem de bonis monasterio acquisitis.
- 31 Et iura uni Ecclesiae auferre, & dare alteri, & n. 36.
- 32 Dominium rerum Ecclesiarum proprie loquendo non est apud aliquam Ecclesiam particularem, sed apud Christum, & n. 37.
- 33 Papa est pater patrum, & cum omni Praelato in potestate, & iurisdictione concurrat.
- 34 Papa ex iusta causa potest rem uni Ecclesiae auferre, & alteri dare, & ultimas voluntates commutare.
- 35 Bona statim acque sunt donata Ecclesiae, sunt immediate acquisita Deo.
- 36 Donans praedium monasterii sub conditione, ut recedentibus Fratibus, praedium redeat ad donantem, illud non recuperat, si Fratres recedant de mandato Papa.
- 37 Testatorum prohibitio ne pia eius voluntas possit per Papam commutari, non tenet.
- 38 Religiones plurimas, & monasteria per Papam suppressa, & eorum bona alii pia vsibus applicata referuntur.
- 39 Historia suppressionis parvarum Conventuum refertur, & n. seqq. vsq. in fin.
- 40 Congregatio super statu regularium ab Innocentio X. instituta.
- 41 Constitutio pro numero personarum in singulis monasteriis praefigendo in Congregatione compilata.
- 42 Refertur.
- 43 Formula describendi statum cuiusq. monasterii de mandato Congregationis conscripta.
- 44 Bulla suppressionis parvarum Conventuum Italiae, & insularum adiacentium in Congregatione compilata.
- 45 Refertur.
- 46 Causa suppressionis.
- 47 Suppressio, & reductio ad statum saecularem.
- 48 Reservatio facultatis Congregationis, & praeservatio iurium fondatorum.
- 49 Terminis praefixis ad dimittendo, Conventus suppressos coram loci Ordinario.
- 50 Facultas regularium asportandi prophanam suppellectilem.
- 51 Penarum adiectio.
- 52 Prohibitio faciendi Divina in Conventibus suppressis sub poena interdicti.
- 53 Ordinarius non potest expellere regulares a Conventibus suppressis, & cetera.
- 54 Deputatio Sacerdotum saecularium ad curam animarum dictis Constitutionibus incumbentem.
- 55 Applicatio bonorum.
- 56 Prohibitio erigendi nova loca regularia.
- 57 Declaratio intentionis Papa providendi extra Italiae.
- 58 Obstatulorum remotio. ibidem.
- 59 Contrariorum derogatio.
- 60 Archiepiscopi Gnesensis litterae ad Innocentium X. pro executione Bullae instaurandae, ad Regnum Poloniae.

Prosop. Fagn. in 2. part. 3. Decretal.

- 61 Litterae Congregationis exprimentes nominatum Conventum suppressos, & exquirentes Episcoporum, & Capitulorum sententia pro bonis applicanda.
- 62 Relationes applicationis bonorum Conventuum suppressorum a Papa ad se relatas approbavit.
- 63 Litterae circulares super graniciis, & membris etiam Curatus Monasteriorum.
- 64 In graniciis, & membris Monasteriorum habitare non possunt regulares Sacerdotes, sed conversi tantum pro bonorum administratione.
- 65 Missa in capello graniciarum quando, & a quibus celebranda.
- 66 Cura animarum in graniciis, & membris Monasteriorum exerceri non potest per regulares, sed per Vicarios perpetuos, vel amovibiles ab Ordinario deputandos.
- 67 Graniciarum bona reservantur ipsarum monasterii, ibidem.
- 68 Canonorum Regularium Lateranensium granicia, & parochiales ab Innocentio X. declarantur comprehendi in eju Bulla Instaurandae.
- 69 Conventus plurimi primis suppressi, ac deinde ex rationalibus causis a Papa Religiosis restituti.
- 70 Regulares de iure facultatem non habent uniendo Ecclesias, etiam sibi pleno iure subjectas. ibidem, vers. Prater ea.
- 71 Vnio parvarum Conventuum eiusdem Religionis in eodem loco existentium qua lege facta fuerit, ibidem.
- 72 Decretum Innocentii X. super subiectione nonnullorum Conventuum iurisdictioni Ordinarii loci refertur, & n. seqq.
- 73 Conventus suppressi, & postea Religiosis restituti subijciuntur Ordinarii quamdiu actu non alunt duodecim Religiosos.
- 74 Quod si non alant quatuor Sacerdotes, & duos conversos, gratia restitutionis nulla est.
- 75 Conventus nunquam suppressi, in quibus non aluntur ad minus quatuor Sacerdotes, & duo conversi, sunt subiecti iurisdictioni Ordinarii loci.
- 76 Decretum Urbani VIII. super monasterii erectis compauctiori numero, quam duodecim Religiosorum, praeservatur in Decreto Innocentii X. Ut in parvis.
- 77 Licentiam recipiendi novitios Congregatio multis Religiosis concepit ante diem 22. Iulii 1652. sed postea abstinuit de mandato Papa vsque ad diem 3. Iulii 1654.
- 78 Licentiam recipiendi novitios post diem 3. Iulii 1654. quae Religiones obtinuerint.
- 79 Decreta S. Congregationis super statu regularium pro novitiis recipiendis, & n. seqq. vsq. in fin.
- 80 Conventus a Congregatione designati pro novitiis, & professoribus, n. 57.
- 81 Licentia recipiendi novitios infra numerum praefixum in quolibet provincia.
- 82 Examen novitiorum, & n. seqq.
- 83 Actus in novitiis clericis, & conversis quae.
- 84 Anovitiis ubi recipiendum, excepto victu, & vestitu tempore probationis.
- 85 Novitii post professionem in professoribus sunt collocandi.
- 86 In novitiis, & professoribus Superior, & familiae a quibus constitui, & auoveri possit.
- 87 Vita communis in novitiis, & professoribus exacte observanda.

M

RELA.

RELATUM. Monachi incorrigibiles de monasterio expellantur, & reformabitur monasterium de fratribus alterius Ordinis, si de Monachis ejusdem Ordinis reformari non potest. Hoc dicit secundum Jo. Andr. cui subscribitur Butr. Card. Anchar. Abb. & Jo. de Anan. & sunt duae partes; In prima excessus narratur, In secunda corrigitur ibi, Ideoque.

Nota primo ibi, Et alios exemplo suo corrumpunt. Malum exemplum Monachorum esse contagiosum, & alios inficere: polluitur enim ex uno peccatore populus; & sic ex una ove morbida universus grex inficitur, sic ex uno fornicante, vel aliud quodcumque scelus committente plebs universa polluitur, quae sunt verba cap. Sed illud, 45, dist. & in exemplum culpa vehemens ostenditur, quando pro reverentia Ordinis peccator honoratur, dicit text. in cap. Nemo, 83, dist. Quod maxime procedit si malum exemplum provenit à Prelato; nam ut legitur in cap. Praecipue, 11, q. 3. (Scire Prelati debent, quod si perversa unquam perpetrant, tot mortibus digni sunt, quot ad suos subditos perditionis exempla transmittunt,) confert Conc. Trid. c. 1, sess. 22, & c. 6, sess. 24.

Secundo nota ibi, Capella. Regulam esse in praecipuo, prout hic notat Bernardus post casum, & in gloss. 1, & patet ex Conc. Trid. sess. 25, de Regular. c. 1, ubi praecipitur, ut omnes Regulares tam viri, quam mulieres ad regulam, quam professi sunt, praescriptam vitam instaurant, & componant; sed Host. hic, & Jo. Andr. n. 2, Butr. n. 4, & Anchar. n. 3, dicunt hoc verum esse indistincte quoad tria substantialia, de quibus notatur in cap. Ex parte, supra de Regul. & quoad ea, quae continentur in cap. Cum ad monasterium, sup. de Stat. Monach. omnia verò alia, quae habentur in Regula, non putant esse in praecipuo; alioquin vix unus de quatuor Monachis salvaretur. Et subdit Joann. Andr. per hoc commendari regulam Praedicatorum, per quam transgressores Constitutionum ad penam obligantur, sed non ad mortale in his, quae per se non sunt mortalia: de Fratribus autem Minoribus remittit ad Clem. Extivi, §. Cum igitur, & §. seq. de verb. significat. sed tamen in hoc articulo plenius distingue, ut optime hic per Abb. n. 6. & adde quod scriptum in cap. Explicari, num. 4, & seq. sup. de observ. jejunij.

Ultimo nota ex textu casum singularem; in quo per Episcopum potest alterari status Ecclesiae regularis: nam si non potest reformari de Monachis ejusdem Ordinis, ut hic. Quid ergo si non reperiantur Regulares etiam alterius Ordinis? dicit Jo. Andr. & Abb. post eum n. 3, quod tunc poterunt institui saeculares per cap. Inter quatuor, supra de Relig. domib. ubi probatur: in hoc tamen servandi sunt certi gradus. Primo enim monasterium reformari debet de regularibus ipsius monasterii; secundo in defectum eorum, de Religiosis ejusdem Ordinis; tertio deveniendum est ad Regulares alterius Ordinis; & postremo in defectum omnium Regularium, poterunt ibi institui clerici saeculares ut hic per Host. n. 3, in ver. Reformari, & Abb. n. 5, ubi ait: (Dic ergo, quod primo debent induci Monachi monasterii ad observandum ut hic, & si sint incorrigibiles, debent reformari de Monachis ejusdem Ordinis si haberi possunt, ut hic; & in defectum debent assumi de alio Ordine, omnibus autem deficientibus, recurrendum est ad clericos saeculares, ut in d. cap. Inter

quatuor, & sic est casus, in quo potest Episcopus Ecclesiam regularem reducere ad statum saecularem.) Haec Abb. quos gradus posuerunt etiam in eodem cap. Inter quatuor, gloss. mica, Host. n. 2, in ver. Defectum, & distinctus Jo. Andr. eodem num. in ver. Ordinarj, Butr. n. 5, Card. in fin. Abb. n. 1, ver. Oportet tamen, & Joan. de Anan. n. 2, ver. Et considerata. Quamobrem quamdiu monasteria per Regulares remanere poterint ordinata, non sunt ad saeculares clericos transferenda, quae sunt verba Innocentij III. in d. Decretali Inter quatuor, de Relig. domib. & ibi plenè scriptum. Ad idem text. in cap. Possessiones, ibi: Non debet Ecclesia, in quibus Monachi ministrare consueverunt, clericis, vel laicis assignare, supra de rebus Eccles. non alien. Sempet enim reformari debet monasterium de hominibus ejusdem professionis, si fieri potest, ut ait gloss. hic post casum. Unde Benedictus XII. in Bulla Reformationis Monachorum Ordinis S. Benedicti, quae incipit, Summi Magistri, cap. 3, 4, Bullar. tom. 1, pag. 195, sic statuit: Si aliquod monasterium ipsius Ordinis, seu Religionis lapsum in Religione, vel observantia regulari patiatur, qui per Abbatem, vel alium administratorem, vel Monachos ejusdem monasterii verisimiliter reparari non possit, auctoritate Apostolica assumantur de alio monasterio, in cultu ejusdem Religionis vigente, Monachi idonei, & ad dictum monasterium lapsam patiens transmittantur, inibi quamdiu expediens fuerit, moraturi, per quos lapsus hujusmodi reparatur. Item in Concilio Calcedonensi cap. 24, sic legitur: Quae semel dicata sunt monasteria cum consilio Episcoporum, maneat perpetuo monasteria, & res, quae ad ea pertinent, monasteriis reservari oportet, nec posse ea ultra fieri saecularia habitacula, referunt in cap. Quae semel, 1, q. 3, & concordat cap. penult. in secundo, & cap. Dudum, 18, q. 2. & Concilium Aquisgranen. sub Gregorio IV, cap. 18. Conciliorum tom. 3, par. 1, sess. 2, pag. 321, ibi: (Monasteria Divinis solummodo cultibus dicata non debent saecularibus dari; & Canonica prodit auctoritas, & ipsorum destructio locorum.) Quinimo Orthodoxi Imperatori cogitanti expellere Monachos dissolute viventes à monasterio S. Pauli de Urbe, & ibi clericos saeculares instituire, apparuit notum per visum beatissimus Apostolus Paulus, eumque sermo admonuit, ut à proposito desisteret, & in propria vocatione remearet corruptos, ut refert Card. Baron. ad annum Christi 996. & dixi latius in d. cap. Inter quatuor, n. 8, de Relig. domib. Et ex his collige differentiam inter Ecclesiam regularem, & saecularem: nam Episcopus non potest regularem Ecclesiam transferre ad statum saecularem, nisi in defectum Regularium ejusdem, vel alterius Ordinis, ut saepius repetitum est: at verò Ecclesiam saecularem bene potest transferre in regularem favore Religionis, ut in cap. Apostolica, de donat. & cap. bona rei, 1, 2, q. 2, & in cap. Ad audientiam in secundo, de Eccles. adif. & ibi gloss. 2, & Abb. hic n. 4.

8 Declara nunc notabiliter quod dictum est de monasterio non transferendo ad clericos saeculares, nisi in defectum regularium, ut locum habeat, si monasterium, in quo regularis observantia est collapsa, sit tale, ut in eo alii possint tot Monachi, seu Religiosi, quot sufficiant ad observantiam regularium institutionum, cujusmodi erant monasterium

terium de Brevia, de quo in hoc cap. & monasterium S. Pauli, de quo sup. proxime: tunc enim non debet statim reduci ad statum saecularem, sed prius reformari debet ex Monachis ipsius monasterii, aut ejusdem, aut alterius ordinis juxta propositam graduationem, & omnibus deficientibus, transferri debet ad clericos saeculares, ut in praedicta Decretali Inter quatuor. Secus vero si ob reditum, & elemosinarum tenuitatem monasterium actu non aliat, nec alere possit nisi paucos aliquot Religiosos, puta unum, vel duos Sacerdotes, & unum, vel duos Conversos: tunc enim illic Ecclesia regularis potest fieri saecularis, nec servandi sunt gradus, de quibus supra. Ratio est, quia impossibile est, ut reformationem in eo introducatur Regularis ejusdem, vel alterius ordinis, cum locus ipse sit incapax reformationis; non enim potest ibi esse Chorus, nec studium, nec vita communis, nec ulla regularis observantia, ut plenè habetur in proemio Bullae Innocentianae, inferius relatae n. 47, neque huic malo occurrere potest si Regulares illi à monasterio expellantur, & totidem in eorum locum subrogentur, quemadmodum praecipitur in hoc c. Quoniam in subrogatis eadem est causa relaxationis: non enim ex vicio personarum vivitur sine Regula, sed ex vicio loci, qui regulam servari non patitur: quippe si à monasterio ejicies duos, vel tres Fratres hic commemorantes, quamvis subrogaveris meliores, tamen cito relaxabuntur & illi, natura loci id operante, sicut contingit habitantibus in loco aëris infalubris: nam si fami sunt in morbum incidunt, si verò infirmi, morbus ingravescit, ut cap. Quorundam, 74, dist. Adde quod si in aliqua religione extarent exempli gratia, ducenti parvi conventus, & in quolibet ipsorum non degerent nisi tres, vel quatuor Fratres, vti qui si haberet locum haec Decretalis, & tales conventus, expulsi praedictis Fratribus, essent reformandi ex Fratribus ejusdem, vel alterius Ordinis, oporteret educere ex hac, vel alia religione sexcentos vel octingentos Fratres strictioris observantiae, quod esset non minus ridiculum, quam impossibile: & nihilominus futurum esset, ut subrogati numero tam exiguo ibi degerent, paulatim in eundem morbum relaxationis incidere, & istis ejectis, iterum alii reformari forent subrogandi, & daretur processus in infinitum, & licet accidere possit, ut in aliquo parvo conventu reperiantur interdum aliqui Religiosi devoti, & boni exempli, tamen semper verum erit eos non posse ibi in numero tam exiguo regularia instituta observare, ut in cap. fin. de Capell. Monach. nec expectandum est lapsus, sed praevendus, cap. Monachi, ibi. (Nae soli spirituum holium consilium expectent.) de Stat. Monach. Mellius enim est occurrere in tempore, quam post exitum vendicare, l. 1, c. Quando liceat unicuique sine iudic. l. fin. c. Quibus caus. in integ. restituit. Et quod dictum est de reddituum, & elemosinarum tenuitate, idem intelligas si ob aliam causam in monasterio degere non possit competens numerus Religiosorum, puta ob aëris intemperiem, juxta textum in d. c. Quorundam, 74, dist. quam ob causam suppressus fuit conventus Congregationis S. Joannis à Carbonaria Ordinis S. Augustini, civitatis Carinolar. in quo propterea degere non consueverat nisi duo, vel ad summum tres fratres sine ulla observantia regularis disciplina, licet haberet annuos redditus Ducatorum

Prosp. Fagn. in 2. part. 3. Decretal.

ferè sexcentorum, qui fuerunt applicati Seminario proalumnis eidem exlo allectis cum ingentibus Episcopi Diocesani, & totius Cleri, & populi: & idem contingit in conventibus S. Augustini, & Minorum Conventualium in oppido Atella Melphitan. Diocesis, qui a Superioribus promptè fuerunt dimissi, & à Papa suppressi: quia etiam redditibus abundante, tamen ob eam gravitatem erant Fratrum sepulturae, nec in eis morari solebant nisi duo, vel tres Fratres. Quomodo igitur in tales conventus induci potuissent reformatio ex Fratribus ejusdem, vel alterius Religionis, juxta hoc cap. Idemque dicendum si conventus sit ex parte depravationibus, & infestationibus pravorum hominum, de quo plurima afferri possent exempla, sed memorabile fuit quod nuper accidit in conventu Montis S. Iovani Ordinis Carmelitarum Diocesis Pannensis, qui cum esset positus inter rivus ad ripam fluminis Salini, evaserat receptaculum flagitiosorum hominum, qui jugiter ibi morabantur tamquam in stylo, adeo, ut ex publicis attestationibus etiam constaret fuisse à latronibus captum quandam inligem Ecclesiasticum, ac postea redemptum auctis septingentis numeratis super Alari majori; qui sane conventus, etiam pinguis haberet proventus, tamè suppressus fuit, & data etiam facultas Episcopo, illum prophanandi, ac demolendi, quia erat scandalum totius provinciae. Quae quidem facultas data fuit quoque aliquibus aliis Episcopis pro conventibus suppressis, & eorum Ecclesiis existentibus in locis solitariis, & limitropis, ad quos stantiosi homines confugere consueverant. In talibus igitur conventibus, in quibus ob exiguum Religiosorum numerum regularia instituta servari non possunt, non est servandus ordo graduationis superius propositus tamquam impossibilis, sed illi potest suppressi, & ad statum saecularem reduci, & hoc inuit littera dicit cap. Inter quatuor, de Relig. domib. in illis verbis: (Quamdiu monasteria per Regulares remanere poterint ordinata, non sunt ad saeculares clericos transferenda.) A contrario enim intendit, ut si ordinata remanere non poterint per Regulares, prout contingit in parvis conventibus, usque statim sint transferenda ad clericos saeculares: & hoc similiter voluit gloss. hic post casum; quae dum dixit, monasterium semper reformari debere de hominibus ejusdem professionis, innendit adjecit conditionem illam, si fieri possit, innuens per hoc à contrario, ut si fieri non possit, prout accidit in his conventibus exiguis, non sit necesse dictos gradus servari, sed illic Clerici saeculares sint ibi instituenti, quia Canones non jubent expectari exitum impossibilem, cap. Erit autem lex, 4, dist. dist. 1, Titius, §. fin. ff. de excus. Tutor. l. Quae sub conditione, §. Quoties, ff. de condit. institut. Bald in l. Si ideo vitio, C. de his quibus, ut indig. & directe hoc tenet gloss. 1, in §. Quartus, post cap. Statuimus, 1, 2, quest. 3, cujus haec sunt verba: (Dic ergo, quod de monasterio nunquam potest fieri saecularis Ecclesia, ut hic dicitur, nisi enormiter vivant: tunc possunt Monachi removeri, & institui saeculares Canonici: tamen cum auctoritate Papae, ut extrax. Ne Cler. vel Monach. Relatum; vel nisi sit, quod non inveniatur aliqui de ordine illo, per quos possit locus ordinari, ut extra, de Relig. domib. Inter. Vel nisi sit, quod

M m a ali

aliter non possit reformari locus ille, quam per
 13 Canonicos ut extra de stat. monach. cap. Cum nobis,
 quia est remota: quoniam circumscriptis exem-
 ptionum privilegiis, quando monasterium aliter
 non potest reformari, reduci potest ad statum se-
 cularium etiam ab Episcopo ordinaria auctorita-
 re, ut notat Joann. in cap. Si Episcopus, in glo. pri-
 ma, l. 2. q. 2. & concordant Alanus, Tancredus, &
 Bernardus relati ab Archid. in cap. Statutum, n. 4.
 circa fin. l. 1. q. 3. & hoc credit servandum Jo. Andr.
 in d. cap. Inter quatuor, in glo. l. nu. 3. de Relig. do-
 mib. & est de mente glo. prima, ibi in verb. Pone-
 ventur, & sequitur Abb. hic n. 5. Neque verò ex
 hoc aliqua muritur nota religionibus, quæ per se
 sanctæ sunt, & notissimum est quantum ex mona-
 sticis institutis, & rellæ administratis in Ec-
 clesia Dei splendoris, atque utilitatis oriatur, ut in
 Conc. Trid. sess. 25. de Regular. cap. 1. Sed solum no-
 rantur ipsi parvi Conventus, qui viris religiosis,
 ac zelum Dei habentibus semper fuerunt exoli,
 quippe qui illarum decori, & utilitati semper ma-
 gno perè detraxerunt, ita, ut vulgare sit apud is-
 posmet Praelatos regulares, Conventus parvi
 corruptum magno. Unde non immerito in Bul-
 la Innocentiana appellati sunt Vulpes parvulae,
 quæ demoluntur vineas. Hæc enim verba quam-
 vis à quodam detractoribus temerè, ac perca-
 luminiam, malitiamque traducta fuerint ad religi-
 ones, tamen revera non ad religiones, sed ad par-
 vos ipsos Conventus referuntur, imò à religioni-
 bus ipsis contra distinguuntur et evidentissimè, nam
 in proemio Bullæ Pontifex primò invehitur in
 parvos Conventus, quòd sine fine ulla regulari ob-
 servantia, quòd fiant receptacula flagitiosorum,
 & quòd majora monasteria inficiant: & postea
 subdit immediate: Hæc quippe sunt zizania à re-
 ligiois tritico separanda (ecce aperta contra-
 distinctio Religionum, à parvis Conventibus.)
 Hæc sunt vulpes parvulae (scilicet Conventus par-
 vi) quæ demoluntur vineas (scilicet Religiones)
 hoc est fermentum (id est parvi Conventus) quod
 totam massam, id est religionem corrumpit. Et
 sanè cum Innoc. animum induxisset has parvulas
 domunculas de medio tollere, & abolere, utique
 oportebat eum illorum malitiam, & perniciem
 exprobrare, sicut moris fuit prædecessorum Pon-
 tificum, qui cum aliquem ordinem suppresserunt, &
 extinguere voluerunt, illius quoq; abusus, & cor-
 ruptelas palam edixerunt, ut videre est in proe-
 mio Bullarum extinctionis Ordinis Templario-
 rum, Humiliatorum SS. Barnabæ, & Ambrosii, &
 S. Basilii Armenorum, de quibus infra n. 46.
 14 Sed & Joannes Maburnus Abbas Liuracensis
 in Belgio Ord. Canonicorum Regularium vir ad-
 modum pius, & doctus, & scriptor antiquus, cui-
 jus meminit multa cum laude Posselinus in Ap-
 paratu sacro, in Roseto exercitiorum spiritualium
 lib. 2. c. 3. pag. 45. sic dicitur de parvis Conventi-
 bus. (In parvis Prioratibus) si Bernardo, Hugoni,
 & Umberto creditur) & religio annihilatur dese-
 ctu observantia, quæ ibi relaxatur, & meritum o-
 bedientiae immittitur, convenientia facile periculi-
 tatur, unde tales Prioratus parvi non sunt nisi re-
 ligiois dissipatio, Monachorum prostibula, & lac-
 tationia Religiosorum. Religio enim semper in
 Congregatione servatur in concilio iustorum, &
 in adunatione, non in dispersione. Hæc ille. Et
 propterea ipsimet Generales, & capita ordinum
 sæpius cogitantur has regulares domunculas à re-

ligione abscondere, & in manibus Episcoporum
 dimittere; ad idq; obtinuerunt etiam facultatem
 à Romanis Pontificibus per litteras informæ Bre-
 vis, in quibus allerunt parvos Conventus hu-
 jusmodi observantia regularis, ac disciplina re-
 laxationem, totiusq; Ordinis dedecus, & ruinam
 esse, ut disertis verbis legitur in litteris sèl record
 Urbani VIII. ad Corredtorem Generalem Mini-
 storum S. Francisci de Paula, sub datum Romæ
 die 23 Junii 1633. & in aliis pluribus. Sed hæc fa-
 cultate usi non sunt, vel quia Conventus hujus-
 modi solvant quotannis taxam contributionum ca-
 pitibus ordinum pro sumptibus faciendis ratione
 officii, quæ quidem contributiones ex illorū di-
 missionem remanissent valde immutæ, & exten-
 suate, nisi repartita fuissent inter alios Conventus
 non suppressos, quod vix fieri potuisset sine Fratrū
 querelæ, vel quia noluerunt in se concitare odium
 Provinciarum, qui à parvis Conventibus hauriunt
 multâ pecuniam ratione contributionum, & pro-
 curationum occasione visitationis, & largitionum
 quas accipiunt à Superioribus localibus, & Fratri-
 bus de familia: vel quia consilium putarunt non
 perturbare tot fratres in parvis Conventibus filia-
 tionem habentes, & plerumque oriundos ex lo-
 cis, ubi Conventus sunt siti, quibus suppressis, a
 patria perpetuò exulare: vel quia noluerunt pri-
 vare seiplos, & Provinciales jurisdictione, & au-
 thoritate, quam medianibus his Conventibus ha-
 bent ferè in singulis oppidis, villis, & pagis ejus-
 que Diocesis: vel quia tales Conventus alicubi in-
 serviunt pro hospitio Fratrum illac transeun-
 tibus occasione Capituli, visitationis, aut aliam ob-
 causam, qui alioquin cogentur divertere ad
 cauponem, vel hospitem: vel quia satius duxe-
 runt hominibus dicorum locorum hanc molestiam
 non exhibere, qui libentius peccata sua aper-
 unt Regularibus, quam proprio Parocho, vel
 Presbyteris secularibus, ut experientia comper-
 tum est: vel demum quia cum in facultatibus sup-
 primendi parvos Conventus Romani Pontifices
 quandoq; indulserint, ut illorū bona applicarentur
 majoribus monasteriis ejusdem Ordinis, etiam
 alibi existentibus: ista applicatio ferè num-
 quam potuit effectum sortiri populis reclamanti-
 bus, & Regularibus tandem coacti fuerunt redire ad
 Conventus dimissos, ut sic viderent populorum
 tumultus; immò accidit aliquando, ut cum inde
 asportarent sacram, vel prophanam suppellectilem
 ad majorem Conventum, populus manu armata
 resisteret, & suppellectilem ablata ad primum
 Conventum vi reduceret. Et sanè cum monasteria
 ferè omnia sint fundata, & dotata ex erogationi-
 bus fidelium pro Missis celebrandis, & Divinis
 officiis obeundis in eorum Ecclesiis, ut notat Bel-
 lam in c. Per principalem, n. 93. vers. Et maxime quia
 bona, n. 9. allegabatur esse contra Canonicas san-
 ctiones subtrahere populis auxilia spiritalia, &
 Ecclesias relinquere omni cultu, ac veneratione
 destitutas, ut cap. Si quis vult, l. 6. q. 7. cap. Et tem-
 poris, in fin. l. 6. q. 1. cap. Exripande, §. Quia verò, sub
 de preben. Et est expressum in Clem. Ne in agro, §.
 ad hæc, vers. Monachis locorum, de stat. Monach. & ad-
 vertit Bellam, loco citato.
 15 Jure igitur optimo san. præc. Innocentius X.
 Quod & à pluribus ejus prædecessoribus optatum
 fuerat, suppressit, & extinxit parvos Regularium
 virorum Conventus in tota Italia, & in suis adja-
 centibus, eosque ad statum secularem reduxit, ut
 in Bulla inferius inserta n. 47.
 19 Bona verò ipsorum applicavit aliis piis usibus
 in iisdem locis, ubi conventus sunt siti, usque
 non indigentibus, in aliis locis ejusdem Diocesis.
 20 Stante enim impossibilitate illos reformandi
 de regularibus ejusdem, vel alterius Ordinis, &
 necessitate eos transferendi ad Clericos secula-
 res, ut probatum est supra, sequitur perneccesse, ut
 Papa nedum de potestate absoluta, seu de plenitu-
 dine potestatis, secundum quam est supra omne
 jus humanum positivum, cap. Proposuit, de concessi-
 Preben, sed etiam de potestate ordinaria, & à jure
 regularia potuerit illorum bona applicare eidem
 Clericis ibi ministrantibus, ut sic viverent de Al-
 tarii, cui in servium, l. ad Corin. 9. cap. Ex his, l. 2.
 q. 1. cap. Ex officio, de prescrip. cap. Cum secundum de
 Preben, sicut namque est ac illi consequantur iti-
 pendium, qui pro tempore suum commodare re-
 peritur obsequium, cap. Charitatem, l. 2. q. 2.
 cum concordantiis, quas posuit in cap. Si quis sa-
 n. 7. sup. de pecul. Cleric. Quemadmodum stante po-
 testate Papæ, imò & Episcopi expellendi Mona-
 chos incorrigibiles à monasterio, & illuc intro-
 ducendi regulares alterius Ordinis reformationis
 causa, juxta gradum superius propòsitum, n. 6. per-
 necesse consequitur certa, & inconculsa potestas
 assignandi eis alimenta ex redditibus monasterii,
 ut labores impiorum iusti edant, quæ sunt verba
 hujus Decretalis in fin.
 21 Sed obijciunt aliqui. Monasteria omnia ad hoc
 fundata, & fidelium erogationibus dotata fue-
 runt, ut in eis perpetuò manerent regulares, & ex
 proventibus sustentarentur illorum, non autem ut
 essent habitacula Clericorum secularium, cap.
 Quæ semel, l. 9. q. 3. cap. Pervenit, l. secunda, cap. Du-
 dum, l. 8. q. 2. cap. Possessiones, de rebus Eccles. non
 alien.
 22 His autem fundationibus Papa saltem de pote-
 state ordinaria non videtur posse derogare, nec
 voluntates commutare, nam ea, quæ ad certum
 usum largitione sunt destinata fidelium, ad illum
 debent, non ad alium converti, ut legitur in Clem.
 Quia contingit, in prime, de relig. domib. & concordat
 Concil. Tridentinum sess. 25. de reformat. cap. 5. un-
 de, ut ait Bald. conf. 82. Factum proponitur, n. 1. lib. 1.
 illud, quod est deputatum pro remedio animæ te-
 statoris, contrahentis, vel tertii, in alios usus au-
 thoritate Principis converti non debet, quia lo-
 quendo de rationabili potentia non potest Apo-
 stolicus, vel Imperator rescindere testamentum,
 vel contractum, vel aliam piam dispositionem, de
 testamento est expressum jure civili in l. Si testa-
 mentum, C. de testam. de contractu est expressum jure
 civili in l. Ratio, ad hoc C. de rescindend. vendit. &
 in l. Legatum, ff. de usufruct. legat. De jure communi
 est expressum, quod non debet permutari ad ali-
 um usum, si potest converti ad usum destinatum,
 in cap. Quia contingit, de relig. domib., in Clem. &
 paulò infra rationem reddit, quia talis permuta-
 tio, seu alteratio voluntatis est naturalis rationi, &
 æquitati contraria. Hoc autem maxime videtur
 procedere in illis fundationibus monasteriorum,
 quæ factæ fuerunt ex concessione Papæ, quales
 sunt fundationes omnes, quæ in Ordinibus Men-
 dicantium factæ fuerunt post prohibitionem Bo-
 nificii VIII. de qua in cap. vn. de excess. Pralat. lib. 6
 Prosp. Fagn. in 2. part. 3. Decretal.

usque ad publicationem Concilii Tridentini,
 quod videtur prohibitionem illam sustulisse in
 cap. 3. in fin. sess. 25. de Regular. tales enim fundatio-
 nes cum sint ex causa onerosa, transeunt in contra-
 ctum, qui à Papa pro libito voluntatis revocari
 non potest, cap. 1. Cum materia, de probat. ubi post
 alios Berous n. 16. & 17. Bald. in l. Qui se parit,
 C. unde liberi, Alex. consil. vii. d. n. 18. lib. 4. Soccin.
 Sen. conf. 87. n. 12. lib. 3. Quæ conclusio sumitur
 ex illo principio, quòd Papa non sit proprie do-
 minus bonorum Ecclesiæ, cap. Marationes, 7. q. 1.
 & cap. Non liceat Papa, l. 2. q. 2. & ex Host. notat
 Jo. Andr. in cap. Cum vniuersi, n. 7. de iudicis, & Gem-
 in. in cap. l. col. 2. in princ. vers. Quæ an Papa ha-
 beat dominium Ecclesiarum, de Summ. Trinit. & fid.
 Carol. lib. 6. & est de mente S. Thomæ in 2. 2. q. 63
 art. 2. ad primum dicentis Prælatum ecclesiasticum
 non esse dominum spiritualium, ut possit ea dare
 pro libito, sed dispensatorem, secundum illud 1.
 ad Corinth. Sic nos existimet homo, ut ministros Chri-
 sti, & dispensatores mysteriorum Dei; ubi Cajetanus
 sub nomine Prælati intelligit includi etiam Pa-
 pam, & q. 43. art. 8. (Nec Papa, inquit, nec ali-
 quis Prælati est dominus rerum Ecclesiæ, sed Ec-
 clesia ipsa est domina, quia donatores non donant,
 & transferunt jura sua in Papam, aut Prælatum,
 sed in Ecclesiam Romanam, vel talom: Nec pec-
 tes propterea quòd Papa habet plenitudinem po-
 testatis ecclesiasticæ, ob hoc possit de bonis Ec-
 clesiæ disponere, sicut potest Ecclesia, quoniam
 plenitudo potestatis ecclesiasticæ ipsius Papæ in-
 telligitur in spiritualibus tantum, & unde re-
 netur ad restitutionem, qui à Papa bona Ecclesi-
 astica pro libito Papæ habuerunt, ut dicuntur, ex-
 altentur, & magnificentur, sicut qui ab aliis simi-
 lia Ecclesiæ bona acceperunt; omnis namque
 donatio Ecclesiastica rei pietate, vel necessitate
 vacua non distribuitur, sed dissipatio est ad dis-
 pensatorem usurpata.) Hæc Cajet. & expressè docent
 idem S. Thomas in 2. 2. q. 100. art. 1. Ad tertiu-
 mum, ubi reddens rationem cur Papæ possit com-
 mittere simoniam, dicit: (quamvis enim res Ec-
 clesiæ sint ejus ut spiritualis dispensatoris, non ta-
 men sunt ejus ut domini, & possessoris.) Et fuit
 hæc doctrina S. Bernardi variis in locis de conside-
 ratione ad Eugenium Papam, sed præcipue lib. 4. in
 fin. in hæc verba: (Dispensatio tibi tradita est, non
 data possessio; si pergis usurpare & hanc, contra-
 dicit tibi qui dicit, Meus est orbis terra, & pleni-
 tudo ejus; possessio, & dominium cede huc,
 tu curam illius habe, pars tua ha: ultra ne exten-
 das manum.) & lib. 2. plurimas allegans S. Scri-
 pturæ auctoritates in cap. 6. concludit: (Forma
 Apostolica hæc est, dominatio interdicitur, iudi-
 cium administratio.)
 26 Ad hanc objectionem responderi potest, pri-
 mò, in hoc articulo plerosque Canonistarum aliter
 sentire; nam Archid. in cap. 1. post medium,
 vers. Sed licet in s. de Summ. Trin. relatis verbis D.
 Bernardi ad Eugenium lib. 4. in fin. dicentis Ec-
 clesiam Romanam esse Ecclesiarum matrem, non
 dominam, dicit sic: (Sed quidquid dicit B. Ber-
 nardus, Ecclesia Romana in Catone domina non
 cupatur, 79. dist. Operabat, in princ.) Et Papa hoc
 dicit, Ecclesia mat. 97. dist. Ecclesia, quod vide-
 tur ad dominium pertinere: de hoc 12. q. 1. §. vlt.
 & eum sequitur totidem verbis Joann. Andr. ibi,
 Mu 3 n. 5.

generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut quævis alia exquisita forma servanda esset, tenores hujusmodi ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata inferri forent, Præsentibus pro expressis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, specialiter, & expresse derogamus cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod præsentibus litteræ in valvis Ecclesiæ Lateranen. & Basilicæ Principis Apostolorum, nec non Cancellariæ Apostolicæ, ac in Acie Campi Floræ de eadem Urbe publicentur, & affigantur; quæ postquam sic affixæ, & publicatæ fuerint, omnes & singulos, quos illæ concernunt, perinde ardeant & afficiant, ac si univocis eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent. Quodque earumdem in præsentium transumptis, etiam in impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus perionæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem profluxis fides in iudicio, & extra illud ubique adhibeatur; quæ ipsi presentibus adhiberetur si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 17. Decembris 1649. Pontificatus Nostris Anno sexto.

Anno à Nativitate D. N. Iesu Christi millesimo sexcentesimo quadragésimo nono, Indictione secunda, Pontificatus athen Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Innocentii Divina providentia Papa X. anno sexto, die vero 22. mensis Decembris supra dictæ litteræ affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Ecclesiæ Lateranen. & Basilicæ Principis Apostolorum, nec non in Cancellariæ Apostolicæ, ac in Acie Campi Floræ per nos Joannem Garziam, & Jacobum Cornelium præbati Sanctissimi D. N. Papa Curiores.

45 Constitutione publicata ad faciliorem illius executionem confecta est formula typis excusa, & ad Superiores cujusque monasterii transmissa, in qua italico idio mate tamquam in tabula monstratum est quo ordine, quæ ratione describendus sit cujusque monasterii status.

Porro infra terminum octo mensium in prædicta Constitutione præfixum regulares omnes cujusque Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti ea, qua decet, obedientia paruerunt: nam ex omnibus Italiæ provinciis, & adjacentium Insularum exhibitæ fuerunt scripturæ originales statum singulorum monasteriorum continentes, subscriptæ, ac juramento firmatæ una cum summario reddituum & expensarum, ac præfixione familiaris unius, usque monasterii.

Post hæc Prælati ipsius Congregationis designati ponentes religionum plene reculerunt illarum statum in genere, & singulorum monasteriorum in specie juxta methodum per manus delatam.

46 Cum verò ex hujusmodi relationibus compertum esset in illas religiones consistere ex quamplurimis Conventibus, in quibus ob redditum tenuitatem alii non alevantur, nec alii poterant toc religio, quot sufficere ad observantiam regularis disciplinæ: idcirco in pluribus sessionibus maturè deliberatum fuit de illorum suppressione, ac reddituum applicatione: & facta Sanctissimo relatione Sanctitatis sua probavit Congregationis sententiam, meque ipsius Congregationis Secretarium deputavit die 22. Julii 1652. Itaque pro rei magnitudine transmissi per manus Cardinalium

ac Prælatorum distinctis vicibus dubia supra sexaginta, quæ in Congregationibus habitis de mandato Sanctissimi per singulos hebdomadas fuerunt accurate discussa, ex quorum resolutionibus constata est materia pro complanda Bulla de super eadenda. Et cum nobis humiliter demandata esset provincia sciendi illius minutæ, tandem Deo adjuvante opus perfecimus, eamque detulimus ad Sanctissimum, qui illam propriis manibus excepit, dixitque se velle attentius eam considerare, & post paucos dies in audientia invenit Sanctitatem suam habere in manibus ipsam minutam, quam me præsentibus clara, & intelligibili voce de verbo ad verbum perlegit, ac per singulas partes expendit, & aliquibus mira prudentia ac providentia adnotatis, eam mihi restituit, & nihilominus per manus iterum deferri, & in plena Congregatione discutit & examiniari mandavit. Quare minuta fuit in Congregatione cunctis audientibus perlecta, & unanimi consensu approbata, moxque Sanctitatis suæ jussu confecta fuit Bulla, ac sub plumbo expedita, & in Archivio Arcis S. Angeli reposita itaque typis excusa, & locis publicis affixa, cujus tenor talis est.

INNOCENTIUS EPISCOPUS
Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

47 Nostaurandæ regularis disciplinæ opus multis laboribus ac vigiliis à Romanis Pontificibus prædecessoribus nostris jam pridem alimpsum, nobis in dies magis magisque cogitantibus cur ad optatum finem huculque perducere non potuerit, totque saluberrima decreta, & ordinationes sese in irritum ceciderunt: Illa tandem præcipua sese obtulit originis causa, quod religiones quamplures ex parvis Conventibus ac domibus magna ex parte constantur, in quibus live ob redditum, & elemosynarum tenuitatem, live ob aeris intemperiem, live aliam ob causam non aluntur, nec alii possunt toc religiosi, quotad peragendum ritè divinum cultum & regularia munia ex cujusque Ordinis præscripto sunt necessarii: etenim intam exiguo numero ibi degentes nec divinum officium novènum pariter & diurnum in Choro celebrare, nec orationi mentali, ac spiritualibus collationibus & exercitiis, ac studiis in communi vacare, nec silentium, clausuram, vitam communem, cæterasque institutiones servare possunt, quæ ad tria principalia vota ordinantur, & sine quibus consistere vix possunt regularis vitæ bases & fundamenta. Quamobrem otto immeritis nullum religiosæ vitæ specimen præferunt: soli incedunt per Urbes & loca, cum secularibus vagantur, ac mundanis negotiis se involvunt. Indeque fit, ut ibi collocari teneant religiosi probatæ vitæ, ac disciplinæ, & Superiores cogantur illic familiaris constitutere ex fratibus vitæ laxioris, qui loci licentia peiores sunt; & si quando ad cenobium, seu monasteria regularis observantiam revocantur, à claustris, quali à squalore carceris abhorrentes vix adduci possunt ut communem servant in moribus disciplinam, atque aliorum institutionibus se conforment, quin potius cæteros avertunt, vel certè reddunt suo exemplo legiores: unde relaxatio nes derivantur in Ordines, & sensum inayale sunt in ipsa

ipsum religionum dedecus & ruinam. Præterea (quod dolentes referimus) ad hujusmodi Conventibus, præsertim in locis infrequentibus, & solitariis, tamquam ad asylum facinorosi homines, & Curia contumaces, vel proscripiti in dies confingunt, ibique loci immunitate freti turpiter & dissolute viventes; atque inde in tempore exeuntes graviora perpetrant flagitia cum maximo populi scandalo. Cumque Conventus, sive loca parva hujusmodi in effrenatâ quasi excreverint multitudinem, hinc licet omnibus intelligere quæcumque reformationis remedia casta fore, & irrita, quamdiu non fuerint in religionibus abscissa. Quæ potest enim spes esse corpus languidum & infirmum ad salutem reducendi, si magna illius pars est curationis inca pax; quin potius reliquam partem inficit, atque contaminat? Hæc quippe sunt zizanja, quæ cum jam creverint usque ad messem, sunt in fasciculos alliganda, & à religionum tritico separanda. Hæc sunt vulpes parvula, quæ demoliuntur vineas. Hoc est fermentum, quod totam massam corrumpit. Quæ omnia, atque alia plura pro pastoralis nostræ sollicitudine, diu, multumque animo revolventes, ut sacræ religiones in multitudinem laicius incremento fecunditatis per universam Ecclesiam diffusæ à vepribus, & spinis emundatæ liberes germinet fructus: nos etiam ab ipsismet religionum Superioribus reformationem zelantibus crebris precibus interpellati, & frequentibus populorum querimoniis permoti, salute remedium adhibere consulta ordinatione decrevimus. Itaque de voto Congregationis aliquorum venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, & dilectorum filiorum Romanæ Curia Prælatorum super statum regularium à Nobis deputatæ, cui hoc negotium sedulo, ac maturè examinandum commisitimus, Motu proprio, certâ scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine omnes & singulos Conventus quorumcumque Monachorum ac regularium virorum bonæ immobilis possidentium, vel non possidentium, cujuscumque Ordinis mendicantium, vel non mendicantium, Congregationis, Societatis, & cujusvis alterius instituti, etiam Societatis Jesu, etiam illis animarum cura personarum secularium incumbat, sintve hospitia, vel gratia, seu alterius monasterii membra, existentes intra fines Italiæ, & Insularum adjacentium in litteris ab eadem Congregatione propediem expediendis nominatim exprimendos, in quibus ob parvum numerum religiosorum regularis disciplina juxta peculiaritatem eculque Ordinis instituta servari non potest, auctoritate Apostolica tenore præsentium perpetuò extingimus, supprimimus & abolemus, unâ cum omnibus eorum dignitatibus, officiis, ac ministeriis, illosque ab omni proprietate, dominio, superioritate, jurisdictione, ac alio quocumque jure regularium eximimus, & totaliter liberamus, omnemque conventualitatem, titulum, essentiam, ac denominationem regularem in eis penitus extinguentes, illos ad statum secularem reducimus. Reservata tamen ipsi Congregationi facultate conservandi religionibus aliquem ex Conventibus expressis in memoratis litteris, si hoc ex aliqua rationabili causa expedire judicaverit: salvis etiam juribus, quæ fundatoribus Conventuum sic suppressorum, vel aliis ex sacrorum Canonum

præscripto, vel ex privilegio Apostolico quomodolibet competunt. Quocirca directis filijs quorumcumque regularium Superioribus tam Generalibus, quam Provincialibus & localibus, quocumque nomine ac titulo nuncupentur, in virtute sanctæ obedientiæ districte precipimus, & mandamus, ut singuli, ad quos pertinet, infra terminum sex mensium inchoandum à die præsentationis litterarum à prædicta Congregatione, ut præmittitur, expediendarum faciendâ in Romana Curia Procuratori generali cujusque Ordinis, vel Congregationis, aut Societatis dimittant realiter, & cum effectu coram Ordinariis locorum sub testimonio publico eodem Congregationis per eosdem superiores regulares exhibendo possessione corporalem conventum in eisdem litteris expressorum; & reservata eis facultate secum asportandi prophanam tantum, non autem sacram tu-pellecibilem, religiosi inde amoveant, atque in aliis monasteriis ejusdem Ordinis vel Congregationis, aut Societatis collocent: alioquin penas privationis vocis activæ & passivæ, nec non dignitatum & officiorum, quæ tunc temporis obtinebunt, & perpetuè inhabilitatis ad illa vel alia posterum obtinenda ipso facto absque alia declaratione incurrant. Eoque termino elapso, non liceat regularibus in Ecclesiis distorum Conventuum Missas, & divina officia celebrare, confessiones sacramentales audire, vel alia sacramenta administrare, ac functiones parochiales exercere, aut verbum Dei prædicare, vel mortuos sepelire; quod si secus egerint, eo ipso Ecclesiæ remaneant suppositæ ecclesiastico interdicto. Et nihilominus locorum Ordinarii, ubi per litteras ipsius Congregationis fuerint requisiti, religiosos rebelles, & refractarios à prædictis Conventibus ejiciant, etiam invocato, si opus fuerit, brachii secularis auxilio; & exinde Ecclesiarum, domorum, bonorumque omnium ad Conventus sic suppressos quomodolibet pertinentium regimen, curam, custodiam, & administrationem suscipiant, curentque, ut ex eorum redditibus & proventibus universis in primis, & ante omnia impleantur onera Missatum tam huculque non celebratarum, quam in posterum celebrandarum, & alia quæcumque ex lege fundationis, aut largitione fidelium, vel alias quomodolibet eis incumbant, quibus nullo modo derogare intendimus, & cura animarum, si qua illis immineat per presbyteros seculares idoneos ab ipsis Ordinariis approbandos laudabiliter exerceatur, Ecclesiæque debito non fraudentur servitio. Cæterum intendentes de prædictis bonis, quotquot super fuerint, oneribus ut supra detra-ctis, salubriter providere, earumdem tenore præsentium bona hujusmodi applicamus, & applicata esse decernimus, & declaramus piis viribus in eisdemmet locis, ubi siti sunt Conventus, si que non indigentibus, in aliis locis ejusdem diocesis juxta designationem & partitionem, quam eadem Congregatio singulorum Episcoporum cum suis Capitulis, sententia prius addita, & plena totius negotii relatione habita, de mandato nostro faciet in suis litteris ad eosdem Episcopos scribendis, & in Cancellaria Episcopali registrandis ad perpetuam rei memoriam. Verum quia parum est mala præcidere, nisi etiam malorum causa, & radix evellatur, Constitutiones fel. rec. Bonifacii VIII. quæ incipit, *Cum ex eo*, nec non Clementis VIII.

VIII. incipien. *Quoniam ad instituta* aliorumque Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum super erectione novorum Conventuum, editas eandem tenores innovantes, illisque adentes, hoc perpetuo prohibemus edito, ne deinceps aliquis Regularium Ordinis Mendicantium, vel non Mendicantium, Congregationis, Societatis, & cujusvis alterius instituti, etiam Societatis Jesu in aliqua civitate, castro, villa, seu loco ad habitandum domos, vel loca quæcumque de novo recipere, seu monasteria, conventus, vel collegia incipere, vel fundare præsumat absque Sedis Apostolicæ licentia speciali plenam, & expressam faciente de prohibitione hujusmodi mentionem in scriptis, & gratis concedenda prævia examinatione Congregationis negotiis Episcoporum ac regularium præpositæ: si secus egerint, eo ipso incurrant penas privationis, & inhabilitatis ut supra insertas: & nihilominus receptiones, fundationes & erectiones sint ipso jure nullæ, & invalidæ; & domos, ac loca ipsa, & personæ in eis degentes omnimodæ jurisdictioni, visitationi, correctioni Ordinarii loci plenè in omnibus subjaceant. Intendimus autem in præmissis etiam ultra Italiam, & insulas adjacentes, prout expedire viderimus, providere. Decernentes præsentis litteras etiam ex eo, quod superiores regulares, & ceteri quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet præcedentes illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi fuerint, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, nullitatis, aut in validitatis vicio, seu intentionis nostræ, aut alio quovis defectu, etiam quantumvis magno, inexcusato, ac substantiali, hinc etiam ex eo, quod in præmissis, seu eorum aliquo solemnitate, & quavis alia servanda, & adimplenda, servata, & adimpleta non fuerint, aut ex quocumque alio capite à jure, vel factio, aut statuto, vel consuetudine aliqua resultant, seu etiam enormis, enormissimæ & totalis læsionis, aut quocumque alio colore etiam in corpore juris clauso, seu occasione, vel causâ, quantumvis iusta, rationabili & privilegiata etiam tali, que ad effectum validitatis præmissorum necessariò exprimenda foret, aut quod de voluntate nostra hujusmodi, & alii superius expressis, seu relatis nihil ullibi appareret, seu aliter probari posset, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum, aperiitionis oris, reductionis ad viam, & terminos juris, facti, gratiæ, vel iustitiæ remedium impetrari, seu quomodolibet concessio & impetrato quempiam uti, seu se juvare in iudicio, vel extra posse, neque ipsas præsentis sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus pro tempore quomodolibet faciendis comprehendere, sed semper ab illis exceptas, perpetuoque validas, firmas & efficaces existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac per omnes & singulos ad quos spectat, & quomodolibet spectabit in futurum, inviolabiliter observari: si que, & non aliter in præmissis omnibus & singulis per quoscumque iudices ordinarios & delegatos, etiam causam Sacri Palatii Apostolici Auditores, necnon S. R. E. Cardinales, etiam de latere Lega-

ros & Nuncios, ac alios quavis auctoritate & potestate fungentes nunc & pro tempore existentes in quavis causâ & instantia, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari & diffiniri debere arrium quoque, & inane si secus super his à quocumque quavis auctoritate scierit, vel igno-
 60 rante contigerit attentari. Non obstantibus quatenus opus sit, regula nostra de non tollendo jure quæsito, aliisque Cancellariæ Apostolicæ regulis, ceterisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis etiam in Conciliis generalibus editis, etiam specialiter in favorem quarumcumque personarum, atque Ordinum tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Congregationum, Societarum, & cujusvis alterius instituti, etiam Societatis Jesu, & Monasteriorum, Conventuum, Collegiorum, domorum, ac locorum regularium quorumcumque, nec non illorum roboratis statutis vel consuetudinibus etiam immemorabilibus, exemptionibus quoque, indultis & privilegiis etiam ex causâ, & titulo oneroso, vel in limine fundationis, & in Mari magno, seu Bulla aurea, aut aliter nuncupatis sub quibuscumque tenoribus & formis, & cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus & insolitis clausulis, nec non irritantibus & aliis decretis etiam motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine similibus, etiam ad Imperatoris, Regum, Reginarum, Rerumpublicarum, & quorumvis aliorum Principum, & personarum quacumque ecclesiasticæ, vel seculari dignitate fulgentium, seu eorum intuitu, & contemplatione, ac etiam consiliositer, & aliis quomodolibet, etiam per viam communicationis, seu extensionis concessis, & iteratis vicibus approbatis & innovatis. Quibus omnibus & singulis quoad ea, que præsentibus quomodolibet adversantur, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus & formis specialis, individua, & de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut quavis exquisita forma servanda esset, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata inserti forent, præsentibus pro expressis habentes, illis alias in suo robore permanentis, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus specialiter & expressè derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod præsentis litteræ in Valvis Ecclesiæ Lateranensis & Basilicæ Principis Apostolorum, nec non Cancellariæ Apostolicæ, ac in Acie Campi Floræ de eadem Urbe publicentur & affigantur, que postquam affixæ & publicatæ fuerint, omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde ardeant & afficiant, ac si unicuique eorum nominatim & personaliter intimata fuissent. Quodque eandem præsentium transcriptis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis eade prorsus fides in iudicio, & extra illud ubique adhibeatur; que ipsi præsentibus adhibeantur si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nullo ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ ordinationis, extinctionis, suppressionis, abolitionis, exemptionis, liberationis, reductionis

nis, præcepti, mandati, intentionis, reservationis, applicationis, declarationis, prohibitionis, derogationis, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius se noverit incursum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo quinquagesimo secundo, Idibus Octobris, Pontificatus Nostri Anno nono.

Hi. Dataris.
 Registrata in Secretaria Brevium.
 Vila de Curia N. Humbertus,
 G. Qualterius.
 G. Bailly.

Anno à Nativitate Domini Nostri Iesu Christi 1652.
 Indictione quinta, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Innocentii Divini Providentia PP. X. anno ejus nono, die verò 22. Mensis Octobris supradictis Constitutio affixa, & publicata fuit in Ecclesia Lateranensi, ac Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, nec non Cancellaria Apostolica in Valvis, ac in Acie Campi Floræ, & aliis locis salubri, & consuetis ubi per me Hieronymum Mascellanum Sanctiss. D. N. PP. Curf.

Pro Mag. Curf. Laurentius Barbigionus.

61 His absolutis, quoniam in superscripta Bulla, §. *Intendimus autem*. Papa declarasse suæ intentionis etiam ultra Italiam opportune providere: data fuit noticia totius rei gestæ Nunciis Apostolicis etiam ultra Montes: & Nunciis Colonie rescriptis Germaniam in hoc invidere felicitati Italiae & Episcopi Poloniæ supplicarent pro extensione Bullæ ad illas dioceses, ut in litteris Archiepiscopi Gnesnensis Regni Poloniæ Primatis ad Innocentium X. in scriptis tenoris, videlicet.

(Sanctissime, ac Beatissime Pater D. D. Clementissime. Post oscula Beatissimorum Sanctitatis Vestre pedum. Et sedium æternarum assistit Sapia, & digitus Dei adfuit plantæ Sanctitatis Vestre, quâto Constitutionem de parvis Regularium Conventibus totæ sæculorum molimine in Ecclesia Dei agitata Sanctitas Vestra non restituebat modò, aut condebat rectius, sed in rem, effectumque ipsum duratura iam semper deduxit firmitate transmissum mandato Sanctitatis Vestre ad nos exemplum singulari excepti læticia, gratulor que temporibus, ac fortunato omnino Sanctitatis Vestre regimini non concessam hanc retroactis sæculis felicitatem, quod ad intimam rectè constituta domus Dei radicem Cœlestis Patris familias beatam Sanctitatis Vestre manum felicitate, efficaciorque admovent. Neque enim solas religionum familias earumque disciplinam, sed prava exemplorum contagione, malarumque connexionum causa- rum in aliqua Ecclesiæ membra & Conventibus hinc exiguus maxima late manare videbamus incommoda, ita ut nec religiosi ipsi, qui Conventus hocce tuebantur, inficari se id posse faterentur. Persuasum proinde, certumque, habet Sanctitas vestra universam Regni hujus Ecclesiam obvisis vobis laudabilem hanc Constitutionem excepturâ, cuius quanto pridem desiderio universi remanemus.

ex Constitutionibus provinciæ hujus Synodali- bus, & ex Illustri Mathizo Joanne Judicki Canonico Gnesnensi illi commorante poterit cognoscere Sanctitas Vestra, cui ultioris, & quam maxime diuturnam in Ecclesia Dei gubernanda felicitatem à Patre luminum, omnique boni fonte, cù iterato pedum Sanctitatis Vestre osculo humillimè exopto & appropo Dar Lubaviz die 5. Mensis Januarii 1653. Sanctitatis Vestre indignus Servus. Andreas de Lesino Episcopus Culmen & Pomen. Cancellarius R. Archiepiscopus. Gnesnen.)

Verum Sanctitas Sua satis duxit tantisper susperfedere, donec negotium suppressi nis in Italia esset omninò absolutum & consummatum.

62 Itaque biduo post publicationem Bullæ Sacra Congregatio dedit litteras ad singulos Priores Generales Religionum in Curia existentes, in quibus nominatim expressit parvos Conventus in illa religione suppressos, ut sic satisfieret illis verbis Bullæ, in litteris ab eadem Congregatione propediem expediendis nominatim exprimentos, et subinde die 10. Decembris ejusdem anni 1652, scripsit litteras circulares cum insertione Bullæ impressæ ad unumquemque Episcopum in Italia, & Insulis adjacentibus, in quibus prius expressit eisdem nomina Conventuum suppressorum in illa diocesi, ac deinde ipsi Episcopo commisit, ut unâ cum Capitulo suæ Cathedralis ad prescriptam Bullam referret, quibus piis usibus existimaret esse applicanda bona cujusque Conventus suppressi, præcipuamque rationem haberet tenuitatis parochialium, deputacionis Coadjutorum pro cura animarum & Capellanorum pro Missis celebrandis, iteque manutentionis seminarii, hospitalium, monasteriorum, Monialium, & consimilium.

63 Has autem relationes ab Episcopo, & Capitulo subscriptas, obligatasque ad Sacram Congregationem transmissas, atque ubi oportuit emendatas, Sanctitas Sua ad se relatas approbavit, executione tunc mandari, & in Cancellaria Episcopali registrari præcepit: moxque Decreta hæc applicationis ac partitionis bonorum una cum litteris ipsius Congregationis ad singulos Episcopos transmissis, fuerunt, & sic pariter satisfactum fuit verbis Bullæ, ibi: (Bona hujusmodi applicamus, & applicata esse decernimus, & declaramus piis usibus in eisdem locis, ubi sitæ sunt Conventus, itaque non in di- gntibus, in aliis locis ejusdem diocesis juxta designationem & partitionem, quam eadem Congregatio singulorum Episcoporum cum suis Capitulis sententia prius audita, & plenè totius negotii relatione habita de mandato nostro faciet in suis litteris ad eosdem Episcopos scribendis, &c.)

64 Quia verò in dicta Bulla, *insinuanda*, comprehenduntur non modo parvi Conventus, sed etiam grancie, seu alterius monasterii membra, licet curam animarum habeant annexam: idcirco de mandato Sanctitatis Suae datæ fuerunt litteræ tum ad Priores generales cujusque Religionis in Curia existentes, tum ad singulos Episcopos in Italia & Insulis adjacentibus, in quibus nominatim exprimitur hujusmodi grancie, & membra, & mandatur Episcopis, ut Regulares sacerdotes in eis habitare non permittant, sed pro custodia, & administratione bonorum deficientibus personis secularibus idoneis, sicut Regulares uti opera suorum Conventorum, cum hoc tamen, ut in eorum Capellis Missæ juxta solitum celebrentur sicutem

diebus festis per Sacerdotes seculares, aut etiam per Regulares, qui tamen in eis non petnoctent.

67 In Curatis vero, seu Parochialibus non permittantur curam animarum exerceri per Regulares, sed ad id deputentur Sacerdotes seculares idoneos in Vicariis perpetuos, vel amovibiles a Superioribus Regularibus nominandos cum congrua fructuum portione ipsius Episcopi arbitrio assignanda ad præscriptum S. Concilii Tridentini, cap. 7. sess. 7. & reliqua ipsarum grantiarum, seu parochialium

68 bona monasterii principalibus dimittant. Et in hac dispositione grantiarum, & parochialium Sanctitas Sua declaravit comprehendere etiam Canonicos Regulares Lateranenses, quos noluit extra claustra degeat pro cura animarum exercendis, non obstante dispositione cap. Quod Dei timorem, de stat. Monachor. & in hanc sententiam scripta fuerunt litteræ ad complures Episcopos.

69 Quoniam vero in eadem Bulla Instaurande, sub gravibus penis præcipitur Superioribus Regularibus, ut infra terminum sex mensium inchoandum a die præsentationis litterarum suppressionis Conventuum dimittant illorum possessionem corporalem realem, & cum effectu coram Ordinario locorum sub testimonio publico, & nihilominus reservatur ipsi Congregationi facultas conservandi Religionibus aliquam ex Conventibus expressis in memoratis litteris, si hoc ex aliqua rationabili causa expedire judicaverit: propterea infra terminum sic præfixum Superiores Religionum serventur omnium supplicarunt Sanctissimo pro conservatione, seu restitutione plurimorum Conventuum, & ex illis Sanctitas Sua multos reduxit ad primum statum regularem, ac Religionibus restituit, quos scilicet ex publicis documentis, & Episcoporum attestacionibus cognovit habere sufficientes redditus pro aliendis Religiosis in numero competentis, & populis esse valde utiles in Missis, & Divinis officiis celebrandis, & Confessionibus audiendis, præsertim in locis, ubi non sunt alii Regularium Conventus.

Præterea cum Superiores Regulares de jure facultatem non habeant uniendo Ecclesias etiam sibi pleno jure subiectas, ut post Innocen. & Abb. Antiq. in cap. Sicut unire, de excess. Prælat. notat glo. in Clem. Ne in agro, §. Ad hoc, in ver. Ordinarios, de stat. Monach. Quando accidit casus, ut in eadem civitate, vel oppido suppressi fuerint duo parvi conventus ejusdem religionis, ad supplicationem Regularium, Sanctitas Sua univit minorem Conventum cum omnibus ejus bonis Conventui majori: sed tamen juste vendi domum conventus univi infra terminum sex mensium, & pretium inde redactum investiri in tot bonis stabilibus ad utilitatem alterius conventus, ut sic Fratres admittentur occasio redeundi ad conventum minorem, sibi que minus religiosè vivendi cum dedecore sui Ordinis.

Rursus quia interdum accidit casus, ut una Religio, puta S. Dominici haberet conventum in aliquo loco, in quo alia Religio, puta S. Augustini habebat Conventum suppressum, & e converso Religio S. Augustini haberet Conventum in alio loco, in quo Religio S. Dominici similiter habebat conventum suppressum: oblata fuit Superioribus facultas faciendi inter se reciprocas uniones, & permutationes dictorum conventuum, ita ut Conventus S. Augustini suppressus uniretur con-

ventus Dominici ejusdem loci, & vice versa conventus suppressus S. Dominici uniretur conventui S. Augustini alterius loci. Sed tamen five ob angustiam temporis, five ob diversitatem diocesium, & provinciarum, five ob raritatem dictorum casuum, five ob inæqualitatem permutationum, vel aliam ob causam, Religiones in his non convenerunt, & negotium evanuit.

70 Porro ut in illis conventibus, qui ut supra religionibus fuerint restituti, & in aliis non habentibus numerum sex Religiosorum vivatur cum debita observantia, Sanctitas Sua subiecit illos omnimodæ jurisdictioni Ordinarii loci tamquam Sedis Apostolicæ delegati, ut in Decreto, cujus tenor est infra scriptus, videlicet.

71 (Ut in parvis Regularium virorum conventibus a Sanctiss. D. N. Innocentio PP. X. in Constitutione, quæ incipit Instauranda, primam suppressis, ac deinde ad ipsius Constitutionis limites ob rationabiles causas in pristinum statum regularem restituitis, & ipsis religionibus denuo concessis, piè, & religiosè vivatur: ac regularia instituta quo exactius fieri potest observentur: Sanctitas Sua ex sententia sacre Congregationis super statu Regularium omnes, & singulos conventus hujusmodi sic, ut præfertur, restituitos, & concessos in litteris ab eadem S. Congregatione expediendis nominatim exprimens, ac personas tam regulares, quam seculares in eis degentes visitationi, correctioni, & omnimodæ jurisdictioni Ordinarii loci, tamquam super hoc a Sede Apostolica delegati, præsentis Decreti tenore plene in omnibus subiecit, ac subiectos esse declaravit, donec ipsorum redditus eoque ad aucti fuerint, ut in eis commode sustentari valeant, & cum effectu sustententur duodecim Religiosi ad Apostolicorum Decretorum præscriptum, idè ejusdem S. Congregationi legitime constitit, & ejus Decretum in singulis contingentibus casibus declaratum fuerit, & non aliter. Interea vero voluit Sanctitas Sua, ut in eorum singulis ali debeant, & re ipsa alantur sex saltem Religiosi probatæ vitæ, ex quibus quatuor ad minus sint Sacerdotes maturæ ætatis, alioquin gratia restitutionis & concessiois hujusmodi nulla sit, & invalida, & Ordinarii locorum in illis exequi possint, ac debeant ea omnia, quæ in aliis conventibus itidem suppressis per eandem Constitutionem ipsis demandantur, perinde ac si gratia prædictæ restitutionis, & concessiois non emanasset. Insuper quia multi sunt conventus, in quibus etiam præfixus fuerit numerus Religiosorum sufficientis ad observantiam Regularis disciplinae, & idcirco in suppressione antedicta non fuerint comprehensi; nihilominus si ob detrimentum diminutionem, five ob Superiorum incuriam, vel malam administrationem, five ob carentiam Religiosorum, aut aeris intemperiem, vel quamcumque aliam ob causam prædictus numerus cum effectu in eis non alitur cum gravi detrimento regularis observantia: Sanctitas Sua intendens huic malo remedium adhibere, omnes & singulos ejusmodi conventus, ut præfertur, non suppressos, cujuscumque sint Ordinis tam Mendicantium, quam non Mendicantium Congregationis, & Instituti, etiam Societatis Jesu, aut grantiæ, seu membra alterius monasterii, existentis intra fines Italie, & Insularum adjacentium, in quibus nunc non aluntur, vel quondamcumque actu non alentur saltem sex Reli-

72

73

Religiosi itidem probatæ vitæ, quorum ad minus quatuor ut supra sint sacerdotes maturæ ætatis, eisdem visitationi, correctioni, & omnimodæ jurisdictioni Ordinarii loci similiter ut Sedis Apostolicæ delegati plene in omnibus præteriter decreti vigore subiectos esse statuit, decrevit, & declaravit. Cæterum quoad Conventus cum pauciori numero, quam duodecim Religiosorum, erectos post diem 21. Junii 1625. & illorum subiectionem loci Ordinario, Sanctitas Sua voluit in suo robore permanere Decretum san. mem. Urbani VIII. iusta indentum, cui per præmissa aliquatenus derogare non intendit. Et prædicta omnia, & singula in præsentis Decreto statuta, & ordinata voluit plenarium sortiri effectum. & executioni mandari, non obstantibus omnibus & singulis, quæ in antedicta Constitutione voluit non oblatæ, ceterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ die 10. Februarii 1654.

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

nones Conventuales, cujus formulam habes hic subiectam.

77 Ad propagandam in Ordine Fratrum Minorum Conventualium S. Francisci regularem observantiam, quæ novitiorum institutioni & educationi præcipue innititur, Sacra Congregatio a Sanctissimo D. N. deputata super statu regularium de mandato Sanctitatis Sux in singulis Italiane Provincie ejusdem Ordinis præsentis Decreti vigore designat, ac deputat infra scriptos Conventus pro novitiatus & professoris, videlicet in Provincia Romana pro novitiatu Conventus S. Francisci Viterbii, & pro professoris Conventus SS. Apostolorum Urbis Romæ, S. Francisci Ferentini, & S. Catoli Cavis in Provincia S. Francisci pro novitiatus fac. Conventus Assisi, & pro professoris Conventus S. Francisci Perusæ, S. Fortunati Tuderti, & S. Francisci Amelini in Provincia Bononiensi pro novitiatu Conventus S. Francisci Bononiæ, & pro professoris eundem Conventus S. Francisci, nec non Conventus S. Francisci Ferrariæ, & S. Francisci Faventis in Provincia Neapolitana pro novitiatu Conventus S. Laurentii Neapolis, & pro professoris eundem Conventus S. Laurentii nec non Conventus S. Francisci Aversa, & S. Francisci Mirabelle: in Provincia Marchie pro novitiatu Conventus S. Francisci Firmi, & pro professoris Conventus S. Francisci Urbini, & S. Francisci Anagni in Provincia S. Nicolai pro Novitiatu Conventus S. Francisci Civitatis Licini, & pro professoris Conventus S. Francisci Bimuci, & S. Francisci Andriæ in Provincia Mediolanensi pro novitiatu Conventus S. Francisci Mediolani, & pro professoris eundem Conventus S. Francisci nec non Conventus S. Francisci Saroni, & S. Francisci Gulerati: in Provincia Hebrunæ pro novitiatu Conventus S. Crucis Florentiæ, & pro professoris Conventus S. Francisci Pistorii in Provincia Genuei pro novitiatu Conventus S. Francisci Genæ, & pro professoris Conventus S. Francisci Laurum, S. Francisci Papiæ, & S. Francisci Castri novi: in Provincia S. Bernardini pro novitiatu Conventus S. Francisci Therami, & pro professoris Conventus S. Francisci Aquilæ, & S. Francisci Sulmonæ: in Provincia Calabria pro novitiatu Conventus S. Francisci Arenæ, & pro professoris Conventus S. Francisci Montis Leonis, & S. Francisci Jeraqui in Provincia S. Angeli pro novitiatu Conventus S. Francisci Iterni, & pro professoris Conventus S. Francisci Troje, & S. Francisci Foggie. In quolibet autem ex prænomatis Conventibus pro novitiatu, ut præfertur, designatis eadem Sacra Congregatio imperitur licentiam hac vice tantum recipiendi novitios intra numerum hic præfixum, nempe in Provincia Romana decem clericos seu choristas, & duos laicos, seu conversos: in Provincia S. Francisci decem clericos, & duos laicos: in Provincia Bononiensi decem clericos & duos laicos: in Provincia Neapolitana decem clericos, & duos laicos: in Provincia Marchie decem clericos, & duos laicos: in Provincia S. Nicolai decem clericos, & duos laicos: in Provincia Mediolanensi decem clericos, & duos laicos: in Provincia Etruriæ decem clericos, & duos laicos: in Provincia Genuei decem clericos, & duos laicos: in Provincia Calabria septem clericos, & laicum unum in Provincia S. Bernardini quinque clericos, & laicum unum.

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

Loco † Sigilli.

Prosper Fagnanus S. Congr. Secr.

Anna de Nativitate D. N. Jesu Christi 1654. indictione septima, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Innocentii Divina providentia Papa X. anno ejus decimo, die vero 21. mensis Februarii, prædictum Decretum absum & publicatum fuit in Ecclesia Lateranen, ac Basilica Principis Apostolorum de Urbe, nec non Cancellarie Apostolicæ valis, ac in Aede Campi Floræ, & in aliis locis solitis, & consuetis visis per Petrum Paulum D. Phæderum Apst. Curialem.

Pro D. Magistro Cursorum Ioseph Mar. heratus Cursor.

Et hoc Decretum illicò transmissum fuit ad quemlibet Episcopum unâ cum litteris Congregationis continentibus nomina Conventuum religionis suæ restitutorum in illa Die cæli: autem jurisdictioni, ut præfertur Ordinatio attributa in præinserto Decreto sit privativa ad superiores regulares, vel cumulativa, scriptis plene in c. Quanto, sup. de offic. Ordinarij, ubi etiam posui plures alias declarationes ipsius Decreti. 42.

75 Ad extremum cum in Constitutione, Inter cetera, de qua sup. num. 24. interdictum sit superioribus regularibus cujusque Ordinis ne quemquam ad habitum vel professionem admittant sine licentia Sacre Congregationis post præfixionem familie in singulis Conventibus, ut præfertur factam, eadem Congregatio dedit licentiam plerisque religionibus recipiendi novitios intra numerum eis præfixum: sed postea die 22. Julii 1652. Sanctitas Sua de cetero super federi mandavit in hujusmodi licentiis concedendis. Verum tamen die 3. Julii 1654. in audientia obtineri, ut tandem aperiretur obitum jam diu religionibus clausum; atque ita Sanctitas Sua benigne annuit, ut expedirentur licentiæ pro multis religionibus recipiendi in Conventibus a Sacra Congregatione de consensu superiorum regularium designatis certum numerum novitiorum, cum aliquibus tamen conditionibus seu ordinationibus. Et primi omnium hanc licentiâ receperunt Clerici regulares Theatini, moxque Fratres Minores, tam de Observantia, quam de Reformat. S. Francisci, ac deinde Mi-

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111